

СТАТТЯ 246 КПК УКРАЇНИ ЯК КЛЮЧОВА НОРМА ІНСТИТУТУ НСРД: ПІДСТАВИ, ОБМЕЖЕННЯ, ГАРАНТІЇ

УДК 343.13

DOI <https://doi.org/10.32782/ehrlichsjournal-2026-16.08>

ВІТАЛІЙ РОМАНОВ

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри спеціальних поліцейських дисциплін

та базової загальновійськової підготовки

Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, Україна

ORCID: 0000-0002-8569-5723

Анотація. Стаття присвячена науково-правовому аналізу підстав і меж проведення негласних слідчих (розшукових) дій (НСРД) у кримінальному провадженні з акцентом на ст. 246 КПК України. Обґрунтовується, що ця норма формує матеріальні умови допустимості НСРД як вимогу: необхідності – отримати відомості іншим способом неможливо; пропорційності – найбільш інтенсивні форми обмеження прав допускаються переважно у провадженнях щодо тяжких та особливо тяжких злочинів. Така конструкція виконує запобіжну функцію й покладає на сторону обвинувачення обов'язок довести, що обраний захід є мінімально достатнім для досягнення цілей розслідування.

З'ясовано зв'язок між обмеженнями, встановленими ч. 2 ст. 246 КПК України, та класифікацією кримінальних правопорушень у ст. 12 КК України, що гарантує пропорційність обмеження прав залежно від характеру суспільної небезпеки. Наголошено, що у провадженнях щодо кримінальних проступків та нетяжких злочинів можливе застосування окремих НСРД за умови підвищених стандартів обґрунтування необхідності та встановлення вузьких меж втручання; окремо враховано спеціальне регулювання ст. 300 КПК України, яка прямо допускає проведення НСРД, передбаченої ст. 268 КПК, у досудовому розслідуванні кримінальних проступків.

Проаналізовано процесуальні гарантії Глави 21 КПК України (судовий контроль, вимоги до клопотання та ухвали, строки, порядок фіксації, збереження й використання результатів), а також виняток для невідкладних випадків за ст. 250 КПК України з обов'язком подальшого звернення до слідчого судді. Особливу увагу приділено стандартам ЄСПЛ щодо правомірності негласного спостереження, вимогам **юридичної визначеності закону** та ефективним запобіжникам від неконтрольованого обмеження прав.

Окремо досліджено правову природу НСРД, передбаченої ст. 268 КПК України (установлення місцезнаходження радіообладнання (радіоелектронного засобу)), та обґрунтовано можливість її застосування у провадженнях щодо нетяжких злочинів за умови доведення необхідності, визначення чітких меж і дотримання судового контролю. Зроблено висновок, що коректне застосування ст. 246 КПК України є ключовою передумовою допустимості доказів і практичним показником ефективності правозахисної функції кримінального процесу.

Ключові слова: негласні слідчі (розшукові) дії, стаття 246 КПК України, судовий контроль, допустимість доказів, особисте життя, пропорційність, тяжкі злочини, стаття 268 КПК України, стаття 300 КПК України.

ARTICLE 246 OF THE CRIMINAL PROCEDURE CODE OF UKRAINE AS A KEY PROVISION OF THE INSTITUTION OF COVERT INVESTIGATIVE ACTIONS: GROUNDS, LIMITATIONS, SAFEGUARDS

UDC 343.13

DOI <https://doi.org/10.32782/ehrlichsjournal-2026-16.08>

VITALII ROMANOV

Candidate of Legal Sciences,

Associate Professor at the Department of Special Police Disciplines

and Basic Military Training

Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Ukraine

ORCID: 0000-0002-8569-5723

Abstract. The article is devoted to a scholarly and legal analysis of the grounds and limits for conducting covert investigative (search) actions (CISA) in criminal proceedings, with particular emphasis on Article 246 of the Criminal Procedure Code of Ukraine. It is argued that this provision establishes the substantive conditions for the admissibility of CISA as requirements of: necessity – when obtaining information by other means is impossible; and proportionality – where the most intensive forms of rights restrictions are permitted primarily in proceedings concerning serious and especially serious crimes. Such a construction performs a preventive function and imposes on the prosecution the obligation to prove that the chosen measure is minimally sufficient to achieve the objectives of the investigation.

The connection between the restrictions set forth in Part 2 of Article 246 CPC of Ukraine and the classification of criminal offenses in Article 12 of the Criminal Code of Ukraine is identified, ensuring proportionality of rights restrictions depending on the degree of social danger of the act. It is emphasized that in proceedings concerning criminal misdemeanors and non-serious crimes, certain CISA may be applied subject to heightened standards of necessity justification and narrowly defined limits of interference; special regulation under Article 300 CPC of Ukraine is also taken into account, which expressly permits the conduct of CISA provided for in Article 268 CPC during pre-trial investigation of criminal misdemeanors.

The procedural safeguards of Chapter 21 CPC of Ukraine are analyzed (judicial control, requirements for motions and rulings, time limits, procedures for recording, preserving, and using results), as well as the exception for urgent cases under Article 250 CPC of Ukraine, which requires subsequent referral to an investigating judge. Particular attention is paid to the standards of the European Court of Human Rights regarding the lawfulness of covert surveillance, the requirements of legal certainty, and effective safeguards against uncontrolled restrictions of rights.

The legal nature of the CISA provided for in Article 268 CPC of Ukraine (determining the location of radio equipment/electronic devices) is separately examined, and the possibility of its application in proceedings concerning non-serious crimes is substantiated, provided necessity is demonstrated, clear limits are defined, and judicial control is observed. It is concluded that the proper application of Article 246 CPC of Ukraine is a key prerequisite for the admissibility of evidence and a practical indicator of the effectiveness of the human rights protection function of criminal procedure.

Key words: covert investigative (search) actions, Article 246 CPC of Ukraine, judicial oversight, admissibility of evidence, private life; proportionality, grave crimes, Article 268 CPC of Ukraine, Article 300 CPC of Ukraine.

Негласні слідчі (розшукові) дії належать до найбільш чутливих інструментів кримінального процесу. Їхня практична цінність полягає у здатності забезпечувати отримання доказової інформації там, де відкриті процесуальні засоби є малоефективними. Водночас НСРД за своєю природою пов'язані з підвищеним ризиком втручання у особисте життя і таємницю спілкування, адже проводяться негласно і, як правило, без можливості для особи своєчасно дізнатися про факт втручання та швидко його оскаржити. Саме тому законність НСРД має гарантуватися не декларативно, а через реальні запобіжники та дієвий судовий контроль [1; 2; 3].

У наукових дослідженнях акцент робиться на гарантіях прав людини під час застосування НСРД: належному обґрунтуванні потреби втручання, визначеності меж судової санкції, а також процесуальних

наслідках порушень для допустимості доказів [2; 3]. Разом із тим у практичному вимірі не втрачає актуальності питання, як критерій тяжкості кримінального правопорушення, встановлений ч. 2 ст. 246 КПК України, співвідноситься з можливістю застосування окремих НСРД (зокрема, передбачених ст. 268 КПК) у провадженнях щодо нетяжких злочинів [1, ст. 246; 1, ст. 268; 4].

Мета цієї статті полягає у науково-правовому аналізі ст. 246 КПК України як базової норми інституту НСРД та в обґрунтуванні допустимості застосування ст. 268 КПК України у провадженнях щодо нетяжких злочинів за умови дотримання стандартів необхідності, пропорційності й належного судового контролю [1, ст. 246; 1, ст. 268]. Для досягнення мети розглядаються: зміст і практичне наповнення критерію «іншим способом неможливо»; запобіжна логіка обмежень ч. 2 ст. 246 КПК у зв'язку з класифікацією ст. 12 КК України; ключові процесуальні гарантії Глави 21 КПК та межі винятку «невідкладності» за ст. 250 КПК; критерії пропорційності для використання ст. 268 КПК у «нетяжких» провадженнях, а також значення спеціальної норми ст. 300 КПК щодо кримінальних проступків [1; 1, ст. 250; 13, ст. 12; 1, ст. 300].

Методологічна база ґрунтується на формально-юридичному та системному аналізі положень КПК і КК України з урахуванням практики ЄСПЛ щодо допустимості негласних форм спостереження та вимог до чіткості й передбачуваності законодавства та процедурних гарантій [5–12].

ЄСПЛ послідовно виходить із того, що законодавче регулювання втручання у особисте життя та комунікації має бути досить чітким, передбачуваним і забезпеченим ефективними запобіжниками від неконтрольованого застосування [9; 10]. Приховані заходи можуть відповідати Конвенції лише за наявності реального контролю (насамперед незалежного) і процедур, які унеможливають необґрунтоване розширення меж втручання. Ці підходи простежуються у справах *Klass and Others v. Germany*, *Szabó and Vissy v. Hungary*, *Big Brother Watch and Others v. the United Kingdom*, *Ekimdzhiiev and Others v. Bulgaria* [5–8], а також у рішенні *Centrum för rättvisa v. Sweden* щодо необхідності системних гарантій, особливо коли йдеться про інтенсивне втручання у сферу комунікацій [12]. У площині НСРД це означає потребу в чітких підставах і межах проведення, незалежному контролю, визначених строках, належній фіксації результатів та зрозумілих правилах подальшого використання здобутих матеріалів [5–12].

Стаття 246 КПК України є основною нормою, яка визначає умови застосування НСРД [1, ст. 246]. По-перше, вона фіксує негласний характер таких дій як їхню визначальну ознаку. По-друге, встановлює базову вимогу необхідності: сторона обвинувачення має переконати суд, що отримати відповідні відомості іншими процесуальними засобами неможливо. По-третє, ч. 2 ст. 246 запроваджує підвищені бар'єри для найбільш інтенсивних форм втручання, дозволяючи їх (як загальне правило) лише у провадженнях про тяжкі та особливо тяжкі злочини, що кореспондує класифікації ст. 12 КК України [13, ст. 12].

Критерій «іншим способом неможливо» має змістове, а не риторичне значення. Належне обґрунтування повинно показувати: які саме відомості є необхідними для цілей розслідування; чому відкриті слідчі (розшукові) дії або інші процесуальні інструменти не здатні забезпечити їх отримання у конкретних обставинах; чому обраний вид НСРД є мінімально достатнім за інтенсивністю, обсягом і строком [1, ст. 246]. У літературі слушно підкреслюється, що підміна «неможливості» загальною «доцільністю» знецінює судовий контроль і відкриває шлях до надмірного обмеження прав. Тому саме конкретність клопотання і доданих матеріалів визначає, чи здатний суд реально оцінити необхідність та пропорційність втручання [1; 2; 3].

Запобіжний зміст ч. 2 ст. 246 КПК України полягає у встановленні підвищеного порога допустимості найбільш інтенсивних НСРД, який законодавець пов'язує з категорією тяжкості кримінального правопорушення. Порогові критерії, сформульовані у ст. 12 КК України, мають працювати як інструмент диференціації допустимого втручання: що нижчий рівень суспільної небезпеки діяння, то сильнішим має бути доведення необхідності, а межі втручання – більш вузькими і контрольованими [13, ст. 12]. Водночас сам факт «нетяжкості» не означає абсолютної заборони будь-яких НСРД: вирішальними є вид конкретної дії та фактична інтенсивність втручання у права [1, ст. 246].

Процесуальні гарантії, передбачені Главою 21 КПК України, охоплюють вимоги до змісту клопотання і судової ухвали, правила щодо строків, фіксації та збереження матеріалів, а також умови їх подальшого використання. Дієвість контролю проявляється насамперед у якості судової ухвали: вона має окреслювати мету, об'єкт, строк і допустимий обсяг втручання так, щоб у подальшому було

можливим перевірити – чи не було виходу за межі дозволеного [1]. ЄСПЛ наголошує, що навіть у межах прихованих заходів правове регулювання й практична процедура повинні бути досить визначеними, аби мінімізувати ризик свавільності [10].

Виняток «невідкладності» за ст. 250 КПК України допускає початок окремих НСРД без попередньої ухвали слідчого судді, але лише за наявності об'єктивно невідкладних умов та за обов'язкового подальшого звернення до суду. Такий механізм не послаблює вимог необхідності й пропорційності; навпаки, він підвищує стандарт обґрунтування: суд у подальшому має перевірити, чи справді обставини виключали можливість отримати судовий дозвіл у звичайному порядку [1, ст. 250].

Проблеми допустимості результатів НСРД виникають не тільки на стадії отримання санкції, але й під час виконання ухвали, фіксації, збереження, відкриття матеріалів іншій стороні та подальшого дослідження у суді. Тому доцільно оцінювати законність НСРД як послідовний «ланцюг допустимості»: підстави та межі, проведення, фіксація/збереження, відкриття, використання. У цьому сенсі позиції Верховного Суду підкреслюють значення процесуальної коректності отримання та дослідження доказів як ключової умови їх оцінки [14].

Стаття 268 КПК України регламентує НСРД як установлення місцезнаходження радіобладнання (радіоелектронного засобу) [1, ст. 268]. Її предметом є технічні локаційні дані (де перебуває пристрій), а не зміст повідомлень чи розмов. Однак «не-змістовий» характер втручання сам по собі не робить його незначним: чутливість залежить від тривалості, частоти, точності та деталізації зібраної інформації, а також від того, чи утворюється фактично «історія переміщень» [4]. ЄСПЛ у споріднених ситуаціях (зокрема, у справі *Uzun v. Germany*) оцінює подібні заходи крізь призму пропорційності, наявності адекватних запобіжників та реального контролю за межами втручання [11]. Отже, навіть без доступу до змісту комунікацій застосування ст. 268 потребує вузько сформульованої судової санкції та механізмів, що не допускають перетворення «локалізації» на прихований трекінг.

Аргумент на користь застосування ст. 268 КПК у провадженнях щодо нетяжких злочинів доцільно будувати системно. По-перше, ця дія підпорядковується загальним умовам ст. 246 КПК (необхідність, пропорційність, судовий контроль) [1, ст. 246]. По-друге, вона не належить до переліку найбільш інтенсивних форм втручання, для яких закон встановлює підвищений «пори́г тяжкості» у ч. 2 ст. 246. По-третє, законодавець окремо врегулював питання допустимих НСРД у досудовому розслідуванні кримінальних проступків: ст. 300 КПК прямо дозволяє застосовувати серед іншого НСРД, передбачену ст. 268 КПК (а також ті, що вказані в ч. 2 ст. 264 КПК) [1, ст. 300; 1, ст. 268]. Тому у категорії кримінальних проступків наявна спеціальна нормативна підстава для використання ст. 268, однак вона не усуває вимог щодо суворості необхідності, пропорційності та судового контролю.

У «нетяжких» провадженнях застосування ст. 268 КПК може бути виправданим лише за наявності ретельно доведеного критерію «іншим способом неможливо» та за умови, що слідчий суддя заздалегідь встановив чіткі й вузькі межі втручання: короткий строк, конкретну мету, мінімально необхідний обсяг даних, заборону накопичення або аналізу тривалої історії переміщень, а також контрольні запобіжники проти надмірного збору інформації [1, ст. 246; 1, ст. 268]. Наукові джерела також наголошують, що саме «межі» є ключем до правомірності: без них локалізаційний захід легко набуває ознак системного стеження [4].

Отже, найбільш типові ризики для допустимості доказів у цій сфері пов'язані з: формальним, неперевірюваним посиленням на «неможливість іншими способами»; нечіткими межами ухвали слідчого судді або фактичним виходом за встановлені межі; зловживанням «невідкладністю»; порушеннями правил фіксації, збереження та відкриття матеріалів іншій стороні. У підсумку це свідчить, що ст. 246 КПК повинна працювати як дієвий механізм захисту прав, а не як формальна процедура для дозволу на проведення НСРД [1, ст. 246; 1, ст. 250; 2; 3; 14].

Висновки. Стаття 246 КПК України задає матеріальні умови застосування НСРД і формує поєднання двох ключових критеріїв: необхідності та пропорційності, які мають бути предметом реальної судової перевірки [1, ст. 246].

Критерій «іншим способом неможливо» вимагає конкретного й перевірюваного обґрунтування; без деталізації судовий контроль перетворюється на формальність [1, ст. 246; 2; 3].

Обмеження ч. 2 ст. 246 КПК узгоджуються з класифікацією ст. 12 КК України та стримують надмірні втручання у «нетяжких» провадженнях, зберігаючи диференціацію допустимих заходів [1, ст. 246; 13, ст. 12].

Процесуальні гарантії Глави 21 КПК і виняток «невідкладності» за ст. 250 КПК потребують змістового контролю як до проведення НСРД (на етапі санкції), так і після її виконання (на етапі перевірки законності та допустимості) [1, ст. 250].

Стаття 268 КПК України може застосовуватися у провадженнях щодо нетяжких злочинів за умови доведеної необхідності, вузько визначених меж і ефективного контролю; визначальним є фактичний рівень втручання. Додатково ст. 300 КПК прямо допускає застосування ст. 268 у розслідуванні кримінальних проступків, але за тих самих базових стандартів законності й пропорційності [1, ст. 246; 1, ст. 268; 1, ст. 300; 4; 11].

ВИКОРИСТАНІ МАТЕРІАЛИ

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 20.01.2026).
2. Коваль А. А. Забезпечення прав людини при провадженні негласних слідчих (розшукових) дій : монографія. Миколаїв : Вид-во ЧНУ ім. Петра Могили, 2019. 264 с. ISBN 978-966-336-410-0. URL: [https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/311/1/Коваль%20А.%20А.%20Забезпечення%20прав%20людини%20при%20провадженні%20негласних%20слідчих%20\(розшукових\)%20дій.pdf](https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/311/1/Коваль%20А.%20А.%20Забезпечення%20прав%20людини%20при%20провадженні%20негласних%20слідчих%20(розшукових)%20дій.pdf) (дата звернення: 20.01.2026).
3. Колесник В. А. Гарантії дотримання прав особи при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Право»*. 2021. Вип. 63. С. 293–297. URL: <https://visnyk-juris-uzhnu.com/wp-content/uploads/2021/08/53.pdf> (дата звернення: 20.01.2026).
4. Луцик В. В. Установлення місцезнаходження радіоелектронного засобу. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2014. № 4. С. 202–205. URL: https://lsej.org.ua/4_2014/53.pdf (дата звернення: 20.01.2026).
5. *Klass and Others v. Germany*: Judgment (Application No. 5029/71), 06.09.1978. HUDOC. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57510> (дата звернення: 20.01.2026).
6. *Big Brother Watch and Others v. the United Kingdom* [GC]: Judgment (Applications Nos. 58170/13, 62322/14, 24960/15), 25.05.2021. HUDOC. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/> (дата звернення: 20.01.2026).
7. Szabó and Vissy v. Hungary : Judgment (Application No. 37138/14), 12.01.2016. HUDOC. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/> (дата звернення: 20.01.2026).
8. *Ekimdzhiev and Others v. Bulgaria*: Judgment (Application No. 70078/12), 11.01.2022. HUDOC. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/> (дата звернення: 20.01.2026).
9. *Weber and Saravia v. Germany* (dec.): Decision (Application No. 54934/00), 29.06.2006. HUDOC. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/> (дата звернення: 20.01.2026).
10. *Liberty and Others v. the United Kingdom* : Judgment (Application No. 58243/00), 01.07.2008. HUDOC. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/> (дата звернення: 20.01.2026).
11. *Uzun v. Germany* : Judgment (Application No. 35623/05), 02.09.2010. HUDOC. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/> (дата звернення: 20.01.2026).
12. *Centrum för rättvisa v. Sweden* [GC]: Judgment (Application No. 35252/08), 25.05.2021. HUDOC. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/> (дата звернення: 20.01.2026).
13. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 20.01.2026).
14. Верховний Суд. Докази і доказування у кримінальному судочинстві. Практика Верховного Суду : презентаційні матеріали (17.10.2024). URL: https://court.gov.ua/storage/portal/supreme/prezentacii_2024/Prezent_ocisnka_dokaziv_17_10_2024.pdf (дата звернення: 20.01.2026).

REFERENCES

1. Verkhovna Rada of Ukraine. (2012, April 13). *Criminal Procedure Code of Ukraine* (Law No. 4651-VI). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
2. Koval A. A. (2019). *Zabezpechennia prav liudyny pry provadzhenni nehlasnykh slidchykh (rozshukovykh) dii*: monograph. Mykolaiv: Petro Mohyla Black Sea National University Publishing House. Retrieved from: [https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/311/1/Коваль%20А.%20А.%20Забезпечення%20прав%20людини%20при%20провадженні%20негласних%20слідчих%20\(розшукових\)%20дій.pdf](https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/311/1/Коваль%20А.%20А.%20Забезпечення%20прав%20людини%20при%20провадженні%20негласних%20слідчих%20(розшукових)%20дій.pdf)
3. Kolesnyk V. A. (2021). *Harantii dotrymanna prav osoby pry provedenni nehlasnykh slidchykh (rozshukovykh) dii*. *Scientific Bulletin of Uzhhorod National University. Series "Law"*, 63, 293–297. Retrieved from: <https://visnyk-juris-uzhnu.com/wp-content/uploads/2021/08/53.pdf>
4. Lutsyk V. V. (2014). *Ustanovlennia mistseznakhodzhennia radioelektronnoho zasobu*. *Yurydychnyi naukovyi elektronnyi zhurnal (Legal Scientific Electronic Journal)*, 4, 202–205. Retrieved from: https://lsej.org.ua/4_2014/53.pdf
5. European Court of Human Rights. (1978, September 6). *Klass and Others v. Germany* (Application No. 5029/71). HUDOC. Retrieved from: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57510>
6. European Court of Human Rights. (2021, May 25). *Big Brother Watch and Others v. the United Kingdom* [GC] (Applications Nos. 58170/13, 62322/14, 24960/15). HUDOC. Retrieved from: <https://hudoc.echr.coe.int/>

7. European Court of Human Rights. (2016, January 12). *Szabó and Vissy v. Hungary* (Application No. 37138/14). HUDOC. Retrieved from: <https://hudoc.echr.coe.int/>
8. European Court of Human Rights. (2022, January 11). *Ekimdzhiev and Others v. Bulgaria* (Application No. 70078/12). HUDOC. Retrieved from: <https://hudoc.echr.coe.int/>
9. European Court of Human Rights. (2006, June 29). *Weber and Saravia v. Germany* (Application No. 54934/00) (Decision on admissibility). HUDOC. Retrieved from: <https://hudoc.echr.coe.int/>
10. European Court of Human Rights. (2008, July 1). *Liberty and Others v. the United Kingdom* (Application No. 58243/00). HUDOC. Retrieved from: <https://hudoc.echr.coe.int/>
11. European Court of Human Rights. (2010, September 2). *Uzun v. Germany* (Application No. 35623/05). HUDOC. Retrieved from: <https://hudoc.echr.coe.int/>
12. European Court of Human Rights. (2021, May 25). *Centrum för rättvisa v. Sweden* [GC] (Application No. 35252/08). HUDOC. Retrieved from: <https://hudoc.echr.coe.int/>
13. Verkhovna Rada of Ukraine. (2001, April 5). *Criminal Code of Ukraine* (Law No. 2341-III). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
14. Supreme Court of Ukraine. (2024, October 17). *Evidence and proof in criminal justice: Supreme Court practice* (Presentation materials). Retrieved from: https://court.gov.ua/storage/portal/supreme/prezentacii_2024/Prezent_ocisnka_dokaziv_17_10_2024.pdf

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

Дата першого надходження статті до видання: 23.01.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 11.02.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 05.05.2026